

SCRISOARE PASTORALA LA INVIEREA DOMNULUI 2018

Preaiubitului nostru Cler, Cinului Monahal si Dreptmăritorilor Creștini
ai de Dumnezeu păzitei noastre Episcopii:
Har, Mila și Pace de la Dumnezeu,
iar de la noi părintească dragoste și arhieresti binecuvântări!

HRISTOS A ÎNVIAT!

„Iar cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le poruncise lor Iisus; și văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră. Și apropiindu-Se Iisus, le-a grăit, zicând: „Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit Eu vouă și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28, 16-20).

Iubiții Mei,

Aceste cuvinte din Sfânta Evanghelie după Sfântul Evanghelist Matei sunt ultimele îndemnuri ale Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos adresate ucenicilor Săi. Deși au fost adresate în primă instanță ucenicilor Săi din acea vreme, ele sunt îndreptate și spre noi astăzi, așa cum au fost și pentru toate generațiile anterioare nouă. Acestea sunt cuvinte de îndrumare, de poruncă *de a participa prin* cooperare cu Dumnezeu în a aduce mărturie despre El, Domnul, Cel în Treime închinat și despre darul vieții dat de El fiilor și fiicelor Sale cât și despre făgăduința vieții veșnice.

În marea Sa iubire, Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa. El l-a invitat să lucreze cu El, să fie îngrijitorul paradisului pământesc pe care i l-a oferit. Aceasta a fost invitația divină adresată omului *de a participa deplin în El*, în calitate de co-operator, ca și colaborator al lui Dumnezeu în creația Lui. Rezultatul final al acestei colaborării cu Dumnezeu se numește *teosis* adică "... devenind prin har ceea ce Dumnezeu este prin natură" (Sf. Atanasie, Despre Întrupare, I). Toți împreună suntem chemați să ne trăim viața și să împărtășim chemarea dumnezeiască de a deveni una cu El, să trăim în prezența Lui în iubire reciprocă după cum ne-a poruncit însuși Domnul Hristos (Ioan 13,34).

Protopărinții Adam și Eva au ales în mod liber să respingă invitația lui Dumnezeu de a fi împreună lucrători. În loc să mărturisească dragostea lui Dumnezeu, ei au devenit mărturisitori ai morții, prin faptul ca au ales iubirea de sine. Această acțiune egoistă din partea lor, adică respingerea griji părintești și a iubirii lui Dumnezeu, a dus la moartea fizică. Omul a pierdut, sau mai bine spus, a dat deoparte chemarea lui Dumnezeu de a fi una cu El, de a coopera, de a lucra cu Dumnezeu și de a trăi astfel în veșnicie. Sfântul Iustin Martirul (cc. 100-165) ne amintește acest lucru: "[Oamenii] au fost făcuți ca Dumnezeu, fără suferință și moarte, cu condiția să păzească poruncile Lui."

Realitatea acestei mari pierderi a provocat o dorință adâncă de reîntoarcere și restaurarea acelei legături rupte de iubire filială. Dumnezeu nu și-a abandonat pe fiii Săi, ci ne-a făcut o făgăduință, așa cum ne spune Sfântul Apostol Pavel: "*Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților, căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia*" (1 Corinteni 15, 21). Cu alte cuvinte, dragostea lui Dumnezeu este manifestată în și prin Domnul nostru Iisus Hristos, care a biruit moartea și a reunit omenirea cu Tatăl. Fericitul Augustin de Hippo (354-430) ne spune: "*pentru ca El însuși, Cel care îndreptează, și îndumnezeiește, îndreptând face fii ai lui Dumnezeu*" (Predici 192.1.1).

Iisus Hristos, Iubirea Întrupată, este cel referit de Sfântul Apostol Pavel către Sfântul Timotei ca Mântuitor al întregii omeniri. El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, în plinătatea timpului, a venit în această lume să trăiască printre noi, mărturisind dragostea Tatălui. El Insuși, este împlinirea unității în dragoste a Creatorului și a creației Sale. Dumnezeu, din dragostea pentru creația Sa, a luat trup din Sfânta Fecioară Maria și a devenit Om după cum auzim în Crez, îndeplinind astfel restaurarea acelei legături de cooperare dintre Dumnezeu și om care a fost pierdută de mult în Rai. Domnul Iisus Hristos este "... Lumină din Lumină, Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat ..." (Crez) și El ne readuce a fi "... moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim" (Romani 8,17).

Adevărata dragoste cere jertfa de sine pentru celălalt. Mărturisim acest lucru în Crez, atunci când afirmăm că *Hristos, pentru a mântuirea noastră s-a întrupat și s-a făcut om și s-a răstignit, și a murit și a fost îngropat*. Prin afirmația: "... pentru mântuirea noastră", noi înțelegem reîntoarcerea la Dumnezeu prin Domnul Hristos. Dacă singurul scop al venirii lui Hristos în lume ar fi fost moartea și îngroparea Lui, atunci această scrisoare pastorală nu ar mai fi avut sens. Această scrisoare este, totuși, pentru sărbătoarea și spre mărturisirea Vieții, și nu a morții.

Dragostea lui Dumnezeu nu este doar jertfitoare, ci este răscumpărătoare și restauratoare. Crezul continuă: "... iar a treia zi, a înviat..."; și, prin urmare, putem să cântăm: "*Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte, viață dăruindu-le!*" (Troparul Invierii). Învierea Mântuitorului Hristos este dovada lui Dumnezeu Insuși de dragostea Sa veșnică care o are pentru noi; El ne dăruiește viața fără de sfârșit, existența permanentă, ființa veșnică. Viața noastră, care fusese ținută în robie de către moarte din cauza păcatului strămoșesc a protopărinților Adam și Eva, este acum eliberată pentru totdeauna. Cine poate dărui viața? Numai El, Cel Care este Izvorul vieții. Cine poate da din nou viață celor adormiți? Numai El, Cel Care este Izvorul vieții pentru toți, care, prin moartea Sa pe cruce, a distrus puterea morții. El este, Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, care dă viață și celor care sunt în mormânt.

Hristos, așa cum a făcut atunci în Rai și acum în veacurile noastre, ne poruncește să mergem să fim mărturisitori ai Săi. Sa mărturisim Învierea Lui din morți, Înălțarea Lui și cea de a doua Venire a Lui. Suntem martori ai darului Său, ale vieții veșnice, prin unirea cu El și participarea noastră în El, ceea ce înseamnă *teosis*.

Deci precum ucenicii Săi și cei de-a lungul secolelor, să mărturisim și noi dragostea răscumpărătoare a lui Dumnezeu față de omenire. Să fim plini de flacăra dragostei pentru Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Unul Adevăratul Dumnezeu, necreat, veșnic și iubitor așa cum ne-a chemat Domnul Hristos să facem!

Dragi mei, ca ucenici ai Săi, să alegem să ne închinăm lui Hristos, să mărturisim Învierea Lui din morți, mărturisind că a stricat moartea prin Inviere, propovăduindu-L înaintea tuturor neamurilor, amintindu-ne îndemnul ultimelor cuvinte: "...ca iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28,20).

Hristos a Inviat!

Primiți a noastră dragoste părintească și binecuvantare arhierască pentru toți cei dragi de aici aproape și de departe!

+ NATHANIEL

Din Mila lui Dumnezeu Arhiepiscop de Detroit și al Episcopiei Ortodoxe Române din America
a Bisericii Ortodoxe în America